

си осигурява царство Божие на земята, съгласно всекидневната молитва: „Нека дойде царството ти, както на небето, така и на земята“. Открития на науката, свобода на съвѣстѣта, — тѣ не противоречатъ на правилно разбраното християнство, не ни отдалечаватъ отъ проповѣдѣта на Спасителя. „Новиятъ заветъ е откровение на всемирната истина, тѣй необходима за спасение и щастие на човѣчеството“.

Съ огледъ на българската народна черква, възстановена сега чрезъ усилията на цѣлия народъ, Селимински мисли, досѣщъ като Раковски и Илариона тогава, че тя нѣма нужда отъ никакви други вѣрски опори, освенъ тия, които се съдържатъ въ Евангелията, въ Светото писание въобще, и че тя, въ духъ на пълна справедливостъ и търпимостъ, отдѣлена отъ грѣцката черковна управа, ще уважава всички християнски черкви съ истинска обичъ и съ братско равенство. Фенеръ, обаче, нѣма да се съгласи лесно на отстъпки, и по-скоро ще се опита чрезъ клевети предъ правителството за бунтовничество, чрезъ отрова за непокорнитѣ, чрезъ възбуждане на фанатизъмъ у последователитѣ си или чрезъ продажни свои агенти между самитѣ българи да осуети отцепването, нежели да признае възобновената ни независима черква. Но все едно, българитѣ нѣма да се покорятъ, нѣма да се изплашатъ, нѣма да се върнатъ назадъ. „Рано или късно фенерското духовенство трѣбва да се изгони изъ България, дори ако се преобрази и на ангелъ“. Защото то не е искрено и нѣма да измѣни на старитѣ си навици. При това, изобщо грѣцката черква, съ патриаршията начело, нѣма авторитетъ за българитѣ. „Доказа се, че сегашната грѣцка черква не е основана отъ апостолитѣ, нито е устроена за спасение на християнитѣ, а е една псевдохристиянска котерия, която въ името на християнството обира християнитѣ, за да увѣковѣчи глупостѣта, да увеличи бедностѣта и да крепи тиранията“. Лично Селимински не се бои за себе си, ако бжде обвиненъ въ прокарване на смѣли и ненавременни идеи и бжде строго порицанъ или преследванъ. Той мисли едничко за „спасението на своя народъ“ отъ гибелни заблуди, движи се отъ благочестиви чувства и ще бжде доволенъ, ако даде поводъ на ученитѣ мжже между насъ за размѣна на мисли по въпроса.

Отъ началото и края на сжщата 1862 г. ние имаме запазени и нѣколко писма на Селимински до българската об-